

JOCS FLORALS ESCOLARS 2017

TÍTOL:	Oblidar
PSEUDÒNIM:	Verda
CATEGORIA:	D
GÈNERE LITERARI:	Prosa

Avui he tornat a casa feta pols, una mica com cada dia, però avui encara més, perquè, a part que és dilluns, hi ha hagut un embús terrible a la carretera i he arribat molt tard a casa. Anava trista i cansada, derrotada, però el meu gos ha aconseguit (un altre cop) alegrar-me el dia amb la seva càlida benvinguda. He descobert que tenia una pizza amagada entre la fruita i la verdura de la nevera i de sobte m'ha canviat la cara. No m'he d'embolicar a la cuina i puc fer una tarda de pel·lícula i manta amb el Pelut, el primer que diu que sí a aquests plans.

Dimarts no és que sigui el millor dia, però no és dilluns i el cafè fa més efecte que no pas el dia anterior. Avui no hi havia embús i he arribat abans a la feina, però el quart d'hora que he estat treballant de més no me l'han pagat ni descomptat de la tarda, que era el meu objectiu, però almenys he pogut parlar una estona amb en Joan. Tot i que ell no es fixa en mi, jo em fixo molt en ell.

Avui, dimecres, m'he oblidat que havia d'anar al metge, però com que m'havia posat un recordatori al mòbil ho he vist a temps i després de treballar hi he anat perquè em fessin la revisió que em fan cada any, o cada dos, no sé cada quant, però el que sé és que la fan, i avui em tocava. Un cop m'han pres l'alçada i el pes, m'han fet una radiografia i altres proves. M'han dit que m'enviarien els resultats per correu, però, com que era una simple revisió, no ho prioritzarien, o sigui, que no em preocupés si al cap de dues setmanes no havien arribat.

La carta l'he rebut avui, l'endemà de les proves. Tanta rapidesa m'ha estranyat. Malgrat aquesta preocupació, anteposo el meu gos a obrir la carta.

Tinc Alzheimer. No pot ser. Comprovo més de cinc vegades que el meu nom i el meu DNI no estan equivocats. Vull anar a l'hospital perquè m'ho confirmin perquè segueixo sense creure-m'ho, però és tard. Obro la nevera per fer el sopar i hi trobo la meva cartera, aleshores faig aquesta reflexió: ja fa temps que m'oblido de coses i tinc el cap perdut.

M'apunto les pastilles que m'ha receptat el metge i perdo els nervis. Decideixo escriure-ho tot en un paper perquè no m'oblidi de res: el nom del gos, on són les claus, el número de compte dels diners... La veritat és que crec que és una de les millors malalties que pots tenir. Et vas oblidant de les coses d'ara, com l'adreça, o el nom del teu gos, però tens ben presents els records de petita, d'adolescent, de bebè, fins i tot crec que pots arribar a recordar coses que no recordaves des de feia molt, o coses que vas oblidar en el seu moment.

Després de prendre-m'ho amb més calma, he trucat als meus dos germans i els dos han plorat. Sempre m'han dit que sóc massa positiva però jo crec que són ells els negatius. Que es posin a plorar, a part de significar que m'estimen, significa que creuen que em moriré d'aquí poc i jo crec que encara em queden uns anys de vida.

Quan m'he despertat, he anat a veure si tot havia sigut un malson, però al veure la carta i el DNI sense guardar he sabut que no, que tot és real. No m'agrada la meva feina, però no vull que l'Alzheimer em digui que sóc inútil i que no puc treballar, així que he decidit no explicar-li a ningú la meva malaltia. Dues setmanes més tard, però, els ho ha explicat el Pol, el meu germà gran. El cap m'ha dit que vagi al metge i que ell em digui si puc seguir treballant o no, i li he trucat i m'ha dit que no. De pas m'ha dit que vagi aquesta mateixa tarda a l'hospital per veure com progresso.

El metge m'ha dit que em posi, per si de cas, una polsera amb la meva adreça i el número de telèfon d'algun dels meus germans. Això d'entrar i sortir de l'hospital em deprimeix, però quan torno a casa novament el Pol em rep amb... el Ponxo, perdó. Ai no!, el Pelut, el Pelut em rep amb una càlida benvinguda.

Estic fatal. Ha vingut el Marc a cuidar-me, ja li he dit que no cal, però en el fons crec que sí que fa falta. En aquesta casa és normal trobar-se roba a la nevera i la llet a l'armari. Ja fa més de dos mesos que la carta va passar pels meus ulls i va arribar al meu cervell, o sigui que en qualsevol moment em puc oblidar que tinc

Alzheimer.

No sé quin dia és, ja. M'he oblidat completament del dia de la setmana o del mes en què estem. Si em diguessis que som al juny m'ho creuria, i si em diguessis que és gener, també. M'han ingressat a l'hospital i sento que cada cop el meu cap pot emmagatzemar menys informació i que els records de quan era petita cada cop són més lluny, i se suposa que això és l'última cosa que s'oblida.

Oblidar, segons el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, és “perdre la memòria (d'alguna cosa), no recordar-la, no tenir-la present en l'esperit”. Però jo crec que és pitjor, que deu ser alguna cosa més enllà de no recordar. Jo crec que és més esborrar de la ment, desaparèixer del cap.